

Schiul şi bobul în plină activitate

PE PÎRTIA DE BOB DE LA SINAIA, vremea favorabilă a permis disputarea ultimelor două competiţii de bob în bune condiţii. Iată echipajele învingătoare : **„Cupa Consiliului sindical judeţean Prahova"** (o singură manşă) : C. S. II Sinaia (Stoica—Papadopol) 53,08 ; **„Cupa Federaţiei"** (în două manşe) : Bogdan—Mîinea 1:42,56. **Cu acest prilej, „veteranii" C. Dragomir şi I. Moiceanu, foşti campioni naţionali, au făcut ultimele coborîri oficiale, ei renunţînd de acum înainte la activitatea competiţională.**

DE ASTĂZI pînă marţi, schiorii vor avea o intensă activitate internă şi internaţională. Debutul îl fac cei mai buni fondişti seniori, care îşi dispută azi dimineaţă, pe pîrtiile Poienii Braşov, titlurile de campioni naţionali la 30 km (seniorii) şi 10 km (senioarele). În continuare, programul acestor „naţionale" prevede desfăşurarea curselor de 15 km seniori şi 5 km senioare (duminică) şi a ştafetelor (luni).

TOT LA POIANA BRAŞOV, sîmbătă are loc proba de slalom special din cadrul concursului internaţional de schi alpin „Cupa Politehnica". Întrecerea, organizată de Politehnica Braşov şi inclusă în calendarul F.I.S.U., reuneşte schiori din România, Franţa, Austria, Bulgaria, Cehoslovacia, Iugoslavia ş.a. Cealaltă probă a concursului va fi slalomul uriaş, programat pentru duminică dimineaţa.

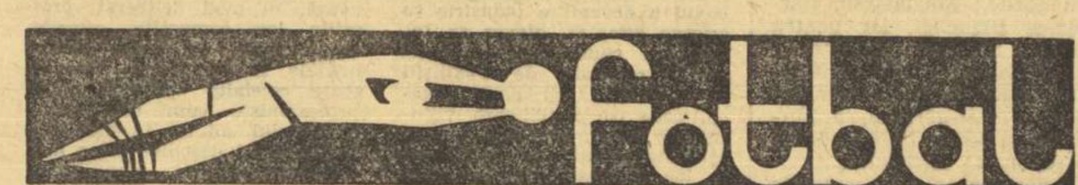
SĂRITORII de la trambulină vor concura duminică dimineaţa pe trambulina de la Borşa, pentru desemnarea campionului ţării la seniori, iar alpinii juniori îşi vor disputa de duminică, la Poiana Braşov, titlurile de campioni la categoria respectivă. În sfîrşit, programul acestui bogat sfîrşit de săptămînă mai prevede desfăşurarea tradiţionalului concurs de schi alpin „Cupa oraşului Sinaia". Cursele de slalom special şi coborîre vor avea loc sîmbătă şi duminică în Bucegi, pe Valea lui Carp.

„CUPA U.A.S.R." LA SCHI : 250 de schiori şi-au anunţat prezenţa la faza finală a celei de a doua ediţii a „Cupei U.A.S.R.", programată la Predeal. Zăpada este excelentă, iar concurenţii — cu toţii optimişti.

În acelaşi timp cu antrenamentul schiorilor se pun la punct ultimele amănunte privind desfăşurarea concursului. Am solicitat asistentului universitar Eugen Banciu să ne prezinte programul celor trei zile : „În linii generale, acesta este următorul : vineri dimineaţa, după deschiderea festivă, se vor desfăşura întrecerile la slalom uriaş, iar după amiază, la fond. Sîmbătă, prima manşă a slalomului special. Seara va avea loc o mare serbare. Duminică, manşa a doua a slalomului special şi închiderea festivă".

BULETINUL ZĂPEZII

În ultimele zile a căzut multă zăpadă pe întreg cuprinsul ţării. Un motiv în plus de bucurie pentru iubitorii schiului este şi faptul că, pentru sfîrşitul săptămînii, se prevede timp frumos, fără precipitaţii în zona muntoasă, aşa că sporturile de iarnă pot fi practicate în condiţii excelente. Pentru edificare, ne-am adresat Institutului meteorologic. Secţia prevederi de scurtă durată, de unde am aflat grosimea stratului de zăpadă în cîteva staţiuni montane ; Predeal 70 cm, Sinaia — cota 1500 53 cm, Braşov 18 cm, Semenic 120 cm, Vîrful Omul 110 cm, Ţarcu 80 cm, Parîng 70 cm, Rarău 110 cm.

„CUPA MEXIC 1970"

Pentru a asigura echipelor din divizia A o activitate în timpul întreruperii campionatului (19 aprilie — 21 iunie), Comisia centrală de competiţii şi disciplină a F.R.F. a adoptat, în şedinţa ţinută aseară, hotărîrea de a organiza competiţia dotată cu **„Cupa Mexic 1970".**

Competiţia se va desfăşura în două faze : în prima — cele 16 echipe, împărţite în patru grupe — pe criteriul geografic — vor disputa meciuri tur-retur (acasă şi în deplasare); în faza a doua — cîştigătoarele grupelor se vor întîlni în semifinale şi apoi învingătoarele în finala competiţiei. Localităţile în care vor avea loc semifinalele şi finala vor fi stabilite de Comisia centrală de competiţii şi disciplină, prin tragere la sorţi.

Iată cele patru grupe :

● A : Politehnica Iaşi, Dinamo Bacău, Petrolul Ploieşti şi Steagul roşu ;

● B : Farul, Steaua, Rapid şi Dinamo Bucureşti ;

● C : U.T.A., Jiul, Universitatea Craiova, F.C. Argeş ;

● D : A.S. Armata Tg. Mureş, „U" Cluj, C.F.R. Cluj şi Crişul Oradea.

LA ARAD „CUPA PRIMĂVERII"

ARAD, 26 **(prin telefon).** În dorinţa de a asigura echipelor divizionare din Arad un program cît mai bun de pregătire, consiliul judeţean pentru educaţie fizică şi sport a organizat „Cupa Primăverii". În cel de al doilea joc susţinut, U.T.A. (în prima etapă : U.T.A. — C.F.R. Arad 2—1) a înregistrat un rezultat de egalitate (1—1) în faţa **Vagonului.** Golurile au fost realizate în prima repriză de către **Sima** (min. 21) pentru U.T.A. şi **Stănoaie** pentru Vagonul (min. 45).

ŞTEFAN IACOB—coresp. principal

MECIURI AMICALE

ELECTROPUTERE CRAIOVA — METALUL HUNEDOARA 2—0 (0—0). Terenul a fost desfundat. Jocul a prilejuit o dispută dîrză, terminată cu victoria craiovenilor la scorul de 2—0. Golurile au fost marcate de Stanciu (min. 60) şi H. Popescu (min. 78). **(V. Popovici,** coresp.)

DUNĂREA GIURGIU — S.N. OLTENIŢA 3—0 (2—0). Gazdele au dominat în majoritatea timpului şi au cîştigat acest meci amical cu scorul de 3—0 (2—0). Autorii golurilor: Manciu, Ţigănilă şi Chiru. **(P. Burcin,** coresp.)

MĂSURI DISCIPLINARE LA C. S. M. REŞIŢA

Biroul secţiei de fotbal a C.S.M. Reşiţa a analizat abaterile unor jucători şi a hotărît să sancţioneze pe următorii: Kalapati — a fost suspendat pe un an şi scos din lot; Crişan, Arnăutu şi Pîrvan — au primit un ultim avertisment, urmînd ca la prima abatere să fie suspendaţi pe cîte doi ani.

PAUL BOCŞANU, coresp.

S-AU ÎNAPOIAT TRICOLORII

(Urmare din pag. 1)

mea de club. Totuşi, am învăţat multe din acest turneu". (Ghiţă).

„Această perioadă de pregătire ne-a prins foarte bine, întrucît ne-am aclimatizat cu atmosfera tipică fotbalului sud-american, cu care ne vom întîlni şi în Mexic. Adversarii noştri sînt valoroşi şi de aceea mă bucur că am încheiat turneul cu un bilanţ pozitiv" (Hălmăgeanu).

„Stînd pe tuşă în majoritatea timpului, am putut să-mi fac o părere mai completă despre echipa noastră şi despre fotbalul brazilian, pe care îl urmăresc pentru a doua oară la el acasă. Fără îndoială, jucătorii brazilieni posedă o certă valoare, dar nu sînt de loc imbatabili. În plus, la unele meciuri deranjează un anumit gen de mascaradă, cînd pentru o ciocnire mai bărbătească apar pe teren, simultan, trei tărgi şi 40 de poliţişti. În ceea ce mă priveşte, nu m-am bucurat de o stare psihică prielnică, acomodindu-mă greu cu fusul orar şi cu căldura. Pentru a risipi unele temeri, vreau să precizez că între mine şi antrenor n-a existat nici un diferend" (Dan).

„Sînt conştient de faptul că n-am evoluat la valoarea mea. Am acumulat, însă, cu acest prilej o experienţă care îmi va folosi în Mexic. M-am acomodat din ce în ce mai bine cu Neagu" (Dumitrache).

„Turneu deosebit de util, la sfîrşitul căruia îi evidenţiez pe Sătmăreanu, Lucescu, Dinu, Mocanu şi Răducanu. Mă aşteptam ca Dobrin să evolueze la înălţimea jucătorilor brazilieni, dar o surprinzătoare emotivitate l-a împiedicat s-o facă. Doar în Peru a prestat un joc conform aşteptărilor" (Angelo Niculescu).

„Datele meciurilor din cadrul turneului au fost bine alese, existînd timp suficient pentru recuperarea după efort. Pentru acomodarea la fusul orar apreciez ca suficiente şase zile, iar pentru aclimatizarea cu altitudinea ne vor fi de ajuns 21 de zile, dintre care jumătate din ele va trebui să le petrecem la o înălţime de 2400 metri" (dr. Dumitru Tomescu).

CUPON DE CONCURS

C.M. FOTBAL

Numele şi prenumele : . . . .

Adresa : . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBŢINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIŞTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

„TIMPUL, ARBITRU!"

Durata unei partide n-ar trebui să constituie subiect de discuţii, dintotdeauna un meci de fotbal desfăşurîndu-se pe distanţa a două reprize de cîte 45 de minute, cu o pauză mai mică sau mai mare între ele. Şi, totuşi, nu o dată, pe lîngă ofsaidurile şi loviturile de la 11 metri, veşnic controversate, se ivesc discuţii legate de durata partidei, de multe ori întemeiate. Spunînd aceasta, nu ne gîndim la spectatorii care, văzîndu-şi echipa favorită în pericol de a pierde, în final, strigă : „Timpul, arbitru !" Acest aspect este, cel mult, pitoresc. Celelalte, însă, nu...

Să reamintim, oricum, că arbitrul este singurul cronometror al meciului. Dar, conform regulamentului, el trebuie să ţină seama de timpul ce se pierde din cauza unui accident sau din alte motive şi să-l adauge la sfîrşitul fiecărei reprize. Arbitrul nu este obligat să anunţe acest lucru jucătorilor, dar dacă o face, indicînd şi timpul respectiv, e normal să fluiere apoi sfîrşitul reprizei sau al meciului, exact după 45 sau, respectiv, 90 de minute.

Dar, ce înseamnă „timp pierdut" ?

Nu numai întreruperile datorate unor accidentări sau unor incidente. Arbitrul poate socoti ca atare şi timpul ce se iroseşte prin diverse manevre, la executarea unei lovituri libere, la aruncările de la margine, la repunerea mingii în joc, de către portar etc. Atenţia trebuie îndreptată, în special, spre portari, cei mai mari „consumatori" de timp. Aceştia ţin balonul în mînă sau se culcă pe el, conduc exagerat balonul cu piciorul, pasează mingea unor coechipieri şi o reprimesc, repetînd de cîteva ori această manevră, totul cu scopul de a trage de timp. După ce îl va avertiza pe portar, arbitrul are dreptul să sancţioneze această atitudine nesportivă cu o lovitură liberă indirectă.

NOUL ECUSON AL ARBITRILOR

Biroul Federaţiei române de fotbal a aprobat noul ecuson al arbitrilor, pe care vi-l prezentăm alăturat. El este unul dintre exemplarele prezentate de arbitrul internaţional Victor Pădureanu, cunoscut şi apreciat desenator.

Noul ecuson al arbitrilor de fotbal a fost dat spre confecţionare unei întreprinderi bucureştene, comandîndu-se un număr de 7 000 de bucăţi.

După cum sîntem informaţi, noul ecuson va fi purtat de cavalerii fluierului încă în această primăvară, imediat ce va fi onorată comanda mai înainte menţionată.

ANALIZA CENTRULUI DE MEDICINĂ SPORTIVĂ

Ieri dimineaţă a avut loc şedinţa de analiză a activităţii Centrului de medicină sportivă pe anul 1969. Dr. Ion Drăgan, directorul instituţiei, a prezentat un raport, însoţit de planul de lucru pe anul în curs. Au participat : dr. Eugen Mareş, adjunct al Ministrului sănătăţii şi Emil Ghibu, vicepreşedinte al CNEFS.

AGENDĂ BUCUREŞTEANĂ

Duminică se va desfăşura pe stadionul Progresul (str. dr. Staicovici) un interesant cuplaj. **De la ora 10, METALUL BUCUREŞTI** va primi replica formaţiei bulgare **SPARTAK VARNA,** clasată pe locul 2 în divizia secundă. În continuare, **de la ora 12,** fruntaşa seriei I a diviziei B, **PROGRESUL BUCUREŞTI,** va avea ca partener echipa **DUNĂREA GIURGIU.**

Intre noi, SPORTIVII...

HORIA STOICA (Cluj) : ***Ne întrebaţi, la începutul unei lungi şi foarte interesante scrisori, de ce „SPORTUL" nu publică lista premiilor oferite la marile concursuri de tenis la care participă primele noastre rachete, Ion Ţiriac şi Ilie Năstase.***

Ne vom mai gîndi la obiecţia dv. dar — după cum scrieţi în continuare — nu acesta este lucrul care vă frămîntă cel mai mult în legătură cu tenisul nostru. Şi puneţi (înţelegem că nu numai ziarului) cîteva întrebări clare, fără ocolişuri. Reproducem cîteva dintre ele: De ce vedem atît de rar tenis adevărat pe terenurile noastre? De ce iniţiativa ziarului „Sportul" de a organiza gala de mare succes din sala Floreasca nu a avut nici un ecou? De ce federaţia de specialitate — în noile condiţii ale afirmării de necontestat a tenisului românesc — nu are curajul să treacă (sau să ceară) la organizarea unor mari turnee la noi, cu participarea marilor jucători, cei mai mulţi, dacă nu toţi, învinşii lui Ţiriac şi Năstase în ultima vreme ? De ce nu, poate în sala sporturilor din Cluj, un turneu „indoor"?

Ar fi minunat, scrie mai departe cititorul nostru; să-i vedem pe Laver, Newcombe, Ashe sau Richey (îi ştim doar pe Santana şi El Shafei). Poate că acum cîţiva ani o asemenea dorinţă putea fi taxată drept utopie, dar la ora cînd Năstase îl învinge pe Ashe la Salisbury (n.r. nu avusese încă loc finala victorioasă cu Cliff Richey) — ca să nu amintesc decît un rezultat din multe altele de autentic prestigiu — cred că astfel de etichete nu mai au nici o valoare.

Corespondentul nostru ne atrage atenţia că nu-i sînt străine dificultăţile financiare, poate şi de altă natură, legate de organizarea unui asemenea turneu, dar consideră situaţia actuală ca fiind total nefirească. Poate că dacă la eforturile ziarului s-ar adăuga cele ale federaţiei de specialitate şi — de pildă — ale O.N.T.-ului, din domeniul utopiei se va putea descinde pe terenul solid al realităţii.

Am reprodus ideile principale din scrisoarea dv şi să aşteptăm împreună ecourile. Dacă aflăm ceva înaintea dv, vom reveni tot la această rubrică.

C. POPA (municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej), **VASILE GROSU** *(Bacău): Am sesizat şi noi unele diferenţe de aprecieri apărute în cronicile publicate, în diferite ziare, după meciul „tricolorilor" cu Flamengo. Am aşteptat înapoierea delegaţiei noastre şi vă asigurăm că printre întrebările noastre figurează şi aceea rezultată din controversa amintită. Veţi găsi răspunsul foarte curînd la rubrica noastră de fotbal.*

N. ENELESCU *(Bacău): Răspunsul de mai sus vă este şi dv adresat — în măsura în care vă referiţi la partida cu Flamengo (doar decuparea articolului apărut în „Steagul roşu" din 19 februarie a.c. şi trimis, probabil spre confruntare, redacţiei noastre este reproşul concret pe care ni-l faceţi). Pentru dv — dintr-o apreciere diferită, încă neelucidată — lucrurile devin, însă, generale şi de aceea ne scrieţi că „de fiecare dată cronicarii Sportului manifestă voit antipatie pentru echipele şi jucătorii din provincie", iar în încheiere ne spuneţi că nu ne ameninţaţi dar o să faceţi dv un memoriu semnat de zeci de suporteri (n-am înţeles dacă şi de chestiunea asta tot dv o să vă ocupaţi) pe care o să-l înaintaţi la...*

Înţelegeţi, desigur, că am putea răspunde — pe deplin justificat la o afirmaţie de asemenea gratuitate — de o anumită manieră. Dar, rubrica „Intre noi, sportivii..." îşi propune cu totul altceva. De aceea, trecînd peste tonul ireverenţios folosit de dv, ca şi peste lipsa de control în formularea unor critici (de altfel total nefondate), vă răspundem că scrisoarea trimisă redacţiei exemplifică cum nu se poate mai bine complexul de provincialism (de care suferă, din păcate, mulţi amatori de sport). Spaţiul nu ne îngăduie să dezvoltăm această problemă. Ne mulţumim doar să atragem atenţia că acest complex de provincialism împiedică adesea o înţelegere obiectivă a lucrurilor şi fenomenelor vieţii noastre sportive. Şi cîteodată face mult mai mult rău... Mai meditaţi !

Ing VASILE DUMITRESCU *(Braşov) : Ne rugaţi să vă răspundem... sportiv la rubrica „Intre noi, sportivii..."*

Da, era mai corect să publicăm şi fotografia lui Neagu (alături de cea a lui Dumitrache) în cronica meciului cu Vasco da Gama. Uneori nu se poate, din cauza spaţiului. Noroc, însă, că Neagu ne-a dat foarte curînd prilejul—revanşei (vezi Sportul de marţi 23 februarie). Acum s-ar putea supăra Domide şi Lucescu! Goluri să marcheze jucătorii români că de fotografii o să avem noi grijă în viitor.

UN GRUP DE CITITORI *(Staţiunea Sîngeorz Băi): Am făcut precizările necesare. Jucătorul Both nu a avut dezlegare pentru Rapid din partea clubului din Satu Mare. De aici toate celelalte...*

NICOLAE GODEANU *(Timişoara): Acum vă putem răspunde că, într-adevăr, criticile formulate în articolul „Să nu ne jucăm cu eforturile mari!" sînt îndreptăţite. Este evident că şi colegul nostru de redacţie, care i-a vizitat pe fotbaliştii din Rm. Vîlcea, s-a cam grăbit, dar de ce oare nu s-or fi lecuit unii activişti sportivi (prof. N. Dinescu) de boala exagerării? În realitate e vorba de un program de pregătire mult mai redus. Altfel, aveţi dreptate, nu ştim cît ar fi rezistat eroii reportajului nostru.*

Vă mulţumim.

CONSTANTIN POENARU *(Bucureşti): Ne elogiaţi pe cîteva pagini (folosind citate din diferite publicaţii) pe Ion Pîrcălab şi în final ne solicitaţi să... acceptăm introducerea lui în lotul naţional. Credeţi că putem face mai mult decît să inserăm propunerea dv (de altfel, nu este singura) în atenţia forurilor de resort?*

HORIA CERNĂTESCU *(Bucureşti): În articolul intitulat „Recurs" a fost pusă în discuţie o anumită latură (destul de ocolită pînă acum) a responsabilităţii cluburilor sportive. Este însă posibil, aşa cum împreună cu dv susţin şi alţi cititori ai ziarului, ca jucătorul Ţarălungă să urmărească şi alte intenţii decît cele exprimate public. Rămîne să punem punct discuţiilor şi să aşteptăm.*

Dan GÂRLEŞTEANU

DRUMUL CĂTRE OLIMPIADĂ

● Primul antrenor ● Orice, în afară de sărituri ● Record la 15 ani

Piotr Şein era un cunoscut antrenor de atletism din Voroşilovgrad. Proaspăt absolvent al Institutului pedagogic din oraş, un om încă tînăr, care practicase nu fără succes aruncarea ciocanului, el a devenit un profesor sever şi pedant. Nu oricare dintre tinerii atleţi suporta disciplina aspră introdusă de Şein în grupa sa. Mulţi dezertau după cîteva antrenamente. Rămîneau doar aceia care voiau într-adevăr să se ocupe serios de atletism şi acest lucru îl mulţumea în întregime pe antrenor.

Brumel nu a fost primit dintr-odată în echipa lui Şein, de vină fiind timiditatea bolnăvicioasă de care suferea în acei ani Valeri. El a venit pe stadion la ora indicată de Golovin, dar nu a îndrăznit să se apropie de Şein. Valeri a luat o suliţă care zăcea pe teren şi a început s-o arunce, privind din cînd în cînd cu coada ochiului la cei ce se antrenau. Nu-l lua nimeni în seamă. Acelaşi lucru s-a repetat, ziua următoare. Şi numai după al treilea antrenament, Şein, dînd drumul elevilor săi, s-a apropiat de ciudatul băiat.

— Lasă suliţa ! — **a ordonat el.** După cîte văd **ai** mai venit şi zilele trecute. Vrei să te antrenezi ?

Valeri de-abia a reuşit să dea din cap.

— Şi ce ştii să faci ? Să sari ? Arată-mi !

Brumel a sărit 145 de centimetri.

— Nu e rău, l-a lăudat Şein. Numai că „rostogolirea" nu prea merge. Trebuie să încercăm altceva.

La început, antrenamentele lui Şein aveau de toate, în afară de... sărituri : gimnastică, alergări, aruncări. Dar, mai mult decît orice, exerciţii cu haltere. Brumel îi este recunoscător şi astăzi primului său antrenor, pentru faptul că l-a învăţat de la început să nu se teamă, ci, din contră, să iubească halterele. Curînd au trecut şi la sărituri. Au studiat fiecare element din kinograma lui Kaşkarov prelucrînd-o pe părţi componente.

Pe Valeri au început să-l pasioneze antrenamentele. Spre nemulţumirea tatălui, el a abandonat şcoala de pictură, pentru ca nimic să nu-l împiedice în activitatea sportivă. Nu avea nici 15 ani cînd a fost trimis la Odessa, la întrecerile republicane ale şcolarilor din Ucraina. Spre mirarea generală, Brumel a sărit 175 cm, a ocupat locul al doilea şi a primit primul premiu sportiv din viaţa sa : un ceas de buzunar „Molnia". Întorcîndu-se acasă, Brumel, i-a dăruit cu o bucurie răutăcioasă ceasul tatălui său. Tatăl se miră, primi darul şi încetă să mai bombăne. Chiar de la vîrsta aceea, de la 15 ani, Valeri începuse să viseze doi metri.

● Înălţimea — 2 m ● Şein „se spală pe mîini" ● În „şcoala din pădure" a lui Obbarius

El a sărit 2 metri în aprilie 1959, chiar în ziua cînd împlinea 17 ani. Bucuria i-a fost niţel întunecată de convorbirea cu Şein.

— Nu mai am nimic să te învăţ. Valeri — recunoscu antrenorul. Trebuie să-ţi găseşti un specialist la sărituri în înălţime. Cel mai bine ar fi dacă ai putea să te înscrii la Diacikov.

Vladimir Mihailovici Diacikov, diplomat al Institutului de educaţie fizică şi al celui de arhitectură, a fost un excelent săritor în înălţime prin anii '20. Cu timpul a devenit un foarte bun antrenor, candidat iar apoi doctor în ştiinţe pedagogice. El lucra cu săritorii din echipa reprezentativă a U.R.S.S. şi era destul de greu să intri pe mîna lui.

La prima ocazie, Şein i-a făcut cunoştinţă lui Valeri cu Diacikov. Acestuia nu i-a prea plăcut săritura lui Valeri.

— Cam crud flăcăul, zise maestrul. Şi tehnica îi este neşlefuită.

Îşi notă ceva în blocnotes şi cu asta discuţia luă sfîrşit.

Primind diploma examenului de maturitate, Brumel a intrat la Institutul pedagogic din Harkov. Numai că în institutul acela nu exista o bază de antrenament potrivită şi proaspătul student, după nici o lună, şi-a luat actele şi a plecat la Lvov. Primăvara, el a făcut cunoştinţă cu Igor Ter-Ovanesian, care locuia atunci la Lvov, şi care i-a povestit foarte multe despre antrenorul său, Dmitri Ivanovici Obbarius.

Dmitri Obbarius este un antrenor original. Elevii săi apar rar pe stadion ; cea mai mare parte a timpului de antrenament ei şi-o petrec în pădure, se caţără pe copaci despică lemne, aruncă bolovani, aleargă pe cărări, fac jocuri cu mingea pe pante, în cariere de nisip (cu nisipul pînă la glezne !) devenind atleţi sănătoşi, puternici, multilaterali. Brumel se antrena în grupa lui Obbarius şi-şi cîştiga existenţa ca instructor sportiv la Combinatul local de uleiuri şi grăsimi.

— Arătam jalnic pe atunci, **îşi aminteşte Brumel.** Aveam un paltonaş vechi şi un costum, mă antrenam ca un catîr şi toţi banii îi cheltuiam pe mîncare. Eram supărat : la Lvov sînt atîtea fete drăguţe, dar cînd treceai seara pe stradă nici una nu se uita la tine, fiindcă erai îmbrăcat sărăcăcios.

Brumel trăia la internat, într-o cameră cu cîţiva tineri muncitori ai combinatului. Flăcăii erau veseli dar, din păcate, fumau. Brumel i-a făcut să înţeleagă că trebuie să se lase de obiceiuri proaste. Băieţii au cam mîrîit, dar pînă la urmă s-au supus ordinii instituite de noul lor prieten.

— La Obbarius, **spune Brumel,** cu sistemul său, am căpătat o pregătire multilaterală. Mai tîrziu avea să-mi ajute enorm

Valeri dădea foarte mari speranţe ca decatlonist, cînd deodată, din Moscova a sosit o telegramă : „În ianuarie, la Lvov, se va aduna în cantonament echipa olimpică a Uniunii Sovietice". Brumel era invitat în grupa săritorilor în înălţime.

Diacikov nu uitase de el.

● Concurenţă ● Trei locuri pentru 6 candidaţi ● Săritura începe pe pămînt

Şase săritori concurau pentru trei locuri vacante în echipa olimpică şi trebuie să recunoaştem că Brumel aproape că nu avea nici o şansă cu recordul lui personal, modest, de 2,01 m. E adevărat, odesitul Boris Ribak nu prea era luat în serios : sărind foarte bine acasă, el nu repeta niciodată rezultatele la concursurile importante, îşi pierdea sîngele rece, se enerva uşor. Dar rămîneau Igor Kaşkarov, Robert Şavlakadze, Viktor Bolşov, Vasili Horoşilov.

Cu Kaşkarov, însă, se întîmplă o nenorocire : la antrenamente el s-a accidentat la un picior, la tendonul lui Achile. Pentru un săritor este un traumatism extrem de grav. Cu toate acestea, poziţiile lui Şavlakadze, veselul gruzin, şi ale lui Bolşov, săritorul din Groznîi, erau socotite inamovibile. Recordul personal al lui Horoşilov era de asemenea cu mult mai bun decît al lui Brumel.

Dar Brumel era mai tînăr decît toţi, mai curajos şi credea în el. Credea, cu toate că Diacikov i-a demonstrat că el încă nu ştie să sară aşa cum trebuie. Valeri a început să se reeduce.

— Baza săriturii se construieşte pe pămînt. **repeta întruna Diacikov, şlefuind cu noul său elev tehnica alergării.**

Lui Vladimir Diacikov, spre deosebire de Şein sau, să zicem, de alt cunoscut antrenor de sărituri, Viktor Lonski, nu-i plăcea să se ocupe de începători. El antrena, de obicei, şi şlefuia tehnica unor săritori sută la sută, aşa cum un profesor de muzică şlefuieşte glasul unor cîntăreţi de acum formaţi. În această activitate, Diacikov nu-şi avea egali.

El s-a ocupat şi de tehnica lui Brumel.

● Gustul victoriei ● Accidentul şi alergare pe loc ● În echipa olimpică ! ● Recordul Europei

Încă din martie, la întrecerile de la Nalcik, Brumel i-a întrecut pentru prima dată pe toţi concurenţii săi, sărind 2,07 m. El a simţit gustul victoriei, dar imediat l-a şi uitat ; începuseră eşecurile. Valeri făcuse o întindere musculară. El trăia în acea vreme lîngă Moscova, la Malahovka, se pregătea pentru examenul de intrare în Institutul de educaţie fizică şi mergea cu tramvaiul în fiecare zi la Moscova, la Lujniki, să-şi lecuiască piciorul. A pierdut cîteva întreceri, printre care şi primul său concurs peste hotare, în Polonia. A fost învins, la număr de încercări, de săritorul cehoslovac Jiri Lanski (amîndoi trecuseră 2,05 m). Între timp se apropia Olimpiada. Şi tot nu era clar cine, în afara lui Bolşov şi Şavlakadze, va căpăta biletul pentru Roma : Brumel sau Horoşilov ?

Ca un făcut, la toate întrecerile ambii aveau aceleaşi rezultate. Consiliul antrenorilor a luat hotărîrea să se organizeze un baraj special, un fel de duel. Şi de data aceasta — imposibil de departajat — amîndoi au reuşit acelaşi rezultat.

Pînă la urmă, majoritatea conducătorilor echipei s-a pronunţat pentru Brumel. Diacikov nu-l socotea pe Horoşilov un săritor de perspectivă : Vasili nu era prea înalt şi purta ochelari. Brumel era mai tînăr cu 4 ani.

...Şi dintr-o dată i-au dispărut stinghereala şi încordarea. La 13 august, pe stadionul din Lujniki, cu prilejul întrecerilor închinate Zilei unionale a sportivului, Brumel nu numai că i-a întrecut pe toţi coechipierii săi, dar a doborît recordul Europei : 2,17 m !

— Eram pur şi simplu obligat să sar astfel, **spune Valeri.** Mi-era ruşine de Vasia Horoşilov. De data aceasta îi dovedisem că sînt, totuşi, mai puternic şi că nu întîmplător am fost inclus în echipă în locul lui.

De la începutul anului el îşi îmbunătăţise recordul personal cu 16 cm. Într-o singură zi, din novicele echipei, Valeri a devenit liderul acesteia. În lume doar un singur săritor avea rezultate mai bune : recordmanul mondial, fenomenalul sportiv american John Thomas, „greierele din Boston — 2,22 m". Cu el trebuiau să se întîlnească săritorii sovietici la Olimpiada de la Roma.

De altfel, numai un om extrem de cutezător putea să viseze pe atunci la o victorie asupra lui Thomas. Prea mare era superioritatea americanului.

Brumel visa...

Aleksei SREBNITKI

(va urma)